

Slags Ting, mener jeg, falder ganske udenfor den Sammenligning, jeg har foretaget. Tilbage er der endelig disse Fragtlettelser, om hvilke jeg før glemte at sige, at der ogsaa er en anden meget stor Forskel mellem Fragtlettelserne og de almindelige Tilskud, nemlig den, at de Fragtlettelser, Industrien faar paa forskellige Omraader — enten i Form af Tilskud til Betaling af Fragt ved Forsendelser med private Baner og Skibe eller i Form af Nedsættelse af Statsbanefragten, en Nedsættelse, som ikke bliver opført paa Regnskabet, men kommer ind i Statsbaneregnskabet —, i Modsætning til de andre omhandlede Tilskud er afhængige af, om vedkommende paa Tro og Love giver Løfte om, at Nedsættelsen kommer Køberne til gode; at det derfor i Virkeligheden ikke er noget Tilskud til Industrien, vil enhver kunne forstaa; Meningen er, at Foranstaltningen alene skal tjene til at nedbringe Priserne paa disse bestemte Industriprodukter, Tørv, Sten, Træ o. s. v. Hvad der ogsaa vidner om, at dette Fragttilskud ikke har samme Opgave som andre Tilskud, er dets Opførelse paa Socialministeriets Budget i Modsætning til de andre, som er opført paa Erhvervsministeriets og Landbrugsministeriets Budgetter. Det forekommer mig derfor ganske urimeligt at foretage en Sammenligning mellem disse to Arter af Tilskud. Men naar endelig det ærede Medlem vil gøre sig til af, at det er ham, der har oplyst om de virkelige Tal, hvorfor har han saa glemt den Fragtlettelse, Landbruget faar igennem Landbrugsprodukternes Transport som Ilgods efter Fragtgodstakster. Det er ikke noget Tilskud, lige saa lidt som Fragtlettelserne for Industrien er noget Tilskud, men de faar Fragten billigere, end hvis det gik efter den almindelige Fragtberegning, og derved faar Landbruget, som sagt, 6—7 Mill. Kr., ligesom Industrien faar 1 Mill. Kr., men Fragtlettelserne for Landbruget er ikke betingede af, at de kommer Køberne til gode. Alt i alt, naar vi skal have alle Tallene frem, vil det ærede Medlem derfor ikke kunne benægte, at de Tal, jeg først har nævnt, er de egentlige Tilskud til Landbrug og Industri, og de er rigtige. De øvrige nævnte Tal angiver, som omtalt, en anden Slags Tilskud, og for Industriens Vedkommende er disse Tilskud betingede af, at de kommer Køberne til gode; den Betingelse er derimod ikke knyttet til den tilsvarende Lempelse for Landbruget.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Pinstrup har bedt om at faa Ordet for tredje Gang. Hertil kræves Tingets Samtykke, men hvis ingen gør Indsigelse derimod, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Pinstrup: Det lød, som om den højtærede Minister gerne vilde have, at Udviklingen skulde gaa saadan, at vi skulde til at købe vore Heste i Udlandet. Jeg haaber imidlertid ikke, at det skulde komme saa vidt, det tror jeg ikke vilde være heldigt. Den højtærede Minister mente, at de Heste, vi havde opdrættet — det var navnlig de jyske Heste, han tænkte paa —, egnede sig ikke til Landbrugsarbejde. Det undrer mig i høj Grad. Jeg har ikke mærket andet end, at vi i Jylland har faaet gjort vort Arbejde udmærket med de jyske Heste, og det kan vi saamænd ogsaa faa i Fremtiden, de passer godt nok. Paa Gaarde af Middelstørrelse kan man ikke nøjes med Islændere. En Husmand kan, naar Jorden ikke er for svær, nøjes med to Islændere — han kunde maaske tidt være lige saa godt tjent med at have en jydsk Hest, det maa han imidlertid selv om —, men saadanne Heste kan man ikke bruge paa Gaardene, for de vejer for lidt og trækker for lille et Læs, og Arbejdslønnen er for høj til at køre med smaa Læs.

Den højtærede Minister sagde som en Bebrejdelse mod Hesteavlens, at den ikke var lønnende. Det er næsten det mest mærkelige, jeg nogen Sinde har hørt, at man bebrejder en Avl, at den ikke er lønnende, naar Forholdet er det, at man udefra griber ind og standser den Eksport, der har været noget af Grundlaget for Avlen. Og denne Standsning skyldes ikke blot den tyske Toldlov, men den højtærede Minister ved meget vel, at Aarsagen ligger i hele den Politik, man fra tysk Side har ført med Hensyn til Hesteindførsel, idet der har været Indførselsforbud for Heste, siden Krigen hørte op; der er ganske vist givet Dispensationer, men under en saadan Form, at det nødvendigvis maatte holde Hestepriiserne nede og gøre Avlen mindre lønnende. Hertil er nu kommet en Toldsat pr. Hest paa 500 Guldmark, der virker som et Indførselsforbud. Men at man skulde kunne lægge Hesteavlens noget saadant til Last, kan jeg virkelig ikke forstaa. I denne Forbindelse talte den højtærede Minister om Regeringens Stilling overfor den tyske Toldlov og spurgte, hvad tidligere Regeringer havde naaet i den Henseende.